

ILOISIA ILTASATUJA
PIENILLE

KUVITUS

Emmi Jormalainen • Jonna Markkula • Nadja Sarell

Helsingissä Kustannusosakeyhtiö Otava

SISÄLLYS

Tuula Kallioniemi: PRINSESSA HILIRIMPSIKSEN KUULOHÄIRIÖ	7
<i>Kuvittanut Emmi Jormalainen</i>	
Leila Saarivirta: YÖ KARKKIMAASSA	13
<i>Kuvittanut Jonna Markkula</i>	
Juuli Niemi: USKOLLINEN KUU	19
<i>Kuvittanut Emmi Jormalainen</i>	
Nadja Sumanen: TARINA TUOLISTA	24
<i>Kuvittanut Nadja Sarell</i>	
Riikka Ala-Harja: LINNANMÄEN MÄELLÄ	30
<i>Kuvittanut Emmi Jormalainen</i>	
Aki Ollikainen: PIIRINMESTARIKUUKKELI	35
<i>Kuvittanut Nadja Sarell</i>	
Laura Lehtola: PIENI MIES	41
<i>Kuvittanut Nadja Sarell</i>	
Helena Waris: AAMUNKOI	46
<i>Kuvittanut Emmi Jormalainen</i>	
Jyri Paretskoi: KÄÄKKÄ JA RYÖKÄLE	52
<i>Kuvittanut Jonna Markkula</i>	

Hannele Lampela: MIKSI MÖRÖT EIVÄT MAHDU SÄNGYN ALLE	56
<i>Kuvittanut Jonna Markkula</i>	
Mila Teräs: SUKAN SUURI SEIKKAILU	60
<i>Kuvittanut Emmi Jormalainen</i>	
Jukka Itkonen: PIKKU PIHLA, KENKÄ JA RUBEN KENGÄTÖN	65
<i>Kuvittanut Nadja Sarell</i>	
Anna Rimpelä: NIILO NENÄKARVA	70
<i>Kuvittanut Jonna Markkula</i>	
Siri Kolu: PAPU PAVLOVA JA IHMEELLINEN HUMMELI	76
<i>Kuvittanut Jonna Markkula</i>	
Kreetta Onkeli: LOMPSIJA	80
<i>Kuvittanut Emmi Jormalainen</i>	
Noora Kunnas: TAPIO, KAUPUNGIN KUULUISIN LINSSILUDE	85
<i>Kuvittanut Jonna Markkula</i>	
Sari Luhtanen: PATA	90
<i>Kuvittanut Nadja Sarell</i>	
Magdalena Hai: PUNAJUKKA JA KOLME KIUKKUISTA MUMMOA	96
<i>Kuvittanut Jonna Markkula</i>	
Veera Salmi: ELENA, FANNI JA ANTTI	103
<i>Kuvittanut Emmi Jormalainen</i>	

TUULA KALLIONIEMI

PRINSESSA HILIRIMPSIKSEN KUULOHÄIRIÖ

Prinsessa Hilirimpsis näki hauskaa unta. Hän osasi lentää.

Juuri kun Hilirimpsis oli liipottamassa vihreän metsän yllä, kuului ääni: ”Herätys! On tulossa hieno päivä.”

Hilirimpsis raotti silmiään. Mitä hän kuulikaan! Oli tulossa huono päivä.

Hilirimpsis nipisti silmänsä kiinni ja oli kuorsaavinaan.

”Aiotko sinä nukkua koko päivän”, kuningatar huhui ovelta.

Jotain outoa oli tapahtunut Hilirimpsiksen korville. Hän kuuli ihan selvästi, että kuningatar sanoi: ”Sinä voit nukkua koko päivän.”

Mahtavaa.

Prinsessa käänsi kylkeä ja yritti saada unen päästä kiinni. Mutta uni oli karannut. Hilirimpsis ei silti noussut vuoteestaan. Ei, vaikka kuningatar kuinka kävi kutittamassa varpaita.

Vasta keskipäivällä Hilirimpsis kyllästyi vuoteessa lötköttämiseen. Hän kömpi yöpuvussa alakertaan.

”Etkö aio tänään lainkaan pukeutua päivävaatteisiin?” kuningas ihmetteli.

Hilirimpsis kuuli ihan selvästi isänsä sanovan: ”Sinun ei tarvitse tänään pukeutua päivävaatteisiin.”

Niinpä Hilirimpsis istui lounaspöytään hiukset pörrössä yöpuku yllään.

”Mitä ruokaa?” Hilirimpsis kysyi.

”Kasvispyöryköitä ja vihanneksia”, kuningatar kehui.

”Pahvipyöryköitä! Ou nou!” Hilirimpsis kiljaisi.

”Vihannekset ovat terveellisiä”, kuningas ylisti ja popsi raastetta.

Viholliset ovat perheellisiä? prinsessa kuunteli kummissaan. Hän luurasi epäluuloisena isä-parsakaalia, äiti-tomaattia, poika-kurkkua ja laumaa hernetyttöjä. Ne olivat siis vihollisia.

”Syöhän nyt lautanen tyhjäksi”, kuningatar kannusti.

Mitä? Lyö lautanen mäsäksi?

No, kun kerran käskettiin.

Prinsessa Hilirimpsis pamautti lautasensa lattiaan. Se hajosi tuusan nuuskaksi. Vihanneksia lensi sinne tänne.

”Nyt ei ollut kivasti tehty”, kuningatar huudahti.

Olipa kivasti tehty, kuuli Hilirimpsis. Hän nauroi, nosti peukua, sieppasi eteisestä saappaat jalkaansa ja kipaisi pihalle.

”Takki päälle!” kuningas huusi hänen peräänsä.

Hilirimpsis pysähtyi ällistyneenä. Nakki jäälle? Olipa outo käsky. Mutta jos kuningas kerran niin tahtoi.

Hilirimpsis pinkaisi keittiöön, sieppasi nakkeja jääkaapista ja kirmasi lammelle, joka oli jäässä. Hän nakkasi nakin jäälle. Se näytti tosi hassulta. Hilirimpsis nauroi maha kippurassa. Kissa tassutti hänen viereensä ihmettelemään jäällä pötköttävää nakkia.

”Nouda nakki”, Hilirimpsis yllytti.

Mutta kissat eivät ole noutajia. Kissa luikahti pakoon.

”Älä jahtaa kissaa!” kuningatar huusi ikkunasta.

”Joo joo, kyllä jahtaan”, Hilirimpsis huusi vastaan ja juoksi kissan perässä minkä kintuista lähti.

Kissa pakeni puuhun.

Oli aika kylmä ilma. Hilirimpsis hytisi jo. Hän harppoi sisälle saappaat lonksuen.

”Älä tuo kuraa matolle”, kuningas kielsi.

”Kyllä kiitos”, Hilirimpsis sanoi ja tallusti karvalankamatolla. Saappaista tuli oikein kiiltävät ja hienot.

Kuningas ja kuningatar lähtivät lenkille.

”Katsele sillä aikaa kuvakirjaa”, he neuvoivat Hilirimpsistä.

Hä? Kastele? Hilirimpsis otti hyllystä isoimman kuvakirjan ja vei sen suihkuun. Vähän harmi kyllä, sillä se oli oikein lysti kirja. Nyt sitä ei voinut enää lukea, kun lehdet lerppuivat vetelinä vedessä.

Onkohan tänään karkkipäivä? Hilirimpsis tuumaili itsekseen.

Hän soitti varmuuden vuoksi kuningattarelle.

Puhelu kuului tosi huonosti.

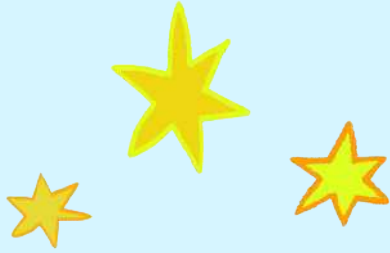
”Karkkipäivä on lauantaina vasta”, muistutti kuningatar.

Mutta Hilirimpsis oli varma, että kuningatar sanoi: ”Karkkia täyteen vatsa, nythän on lauantai!”

Ja Hilirimpsis haki keittiötikkaat, kiipesi ylimmälle portaalle, kurkotti ylähyllylle ja nappasi karkkipussin. Hän istui lattialle ja popsi tyhjään vatsaan kaikki karkit viimeistä vadelmavenettä myöten.

Oli hiukan huono olo. Hilirimpsis kaipasi raitista ilmaa. Hän tähysti ikkunasta. Kissa istui yhä puun oksalla. Se oli kyllä haettava alas.

Hilirimpsis kiskoi nopsasti toppahaalarin ylleen, veti saappaat jalkaansa ja pipon päähänsä. Hän juoksi pihalle ja komensi kissaa.

Mutta kissa pysyi puussa.

”Älä hyvä tyttö vain kiipeä puuhun”, naapurin pappa huusi aidan takaa.

”Hyvä! Kiipeä vain puuhun, tyttö!” Hilirimpsis kuuli. Hän nosti peukkua ja alkoi kiivetä.

Hilirimpsis kiipesi alimmalle oksalle. Sitten toiselle. Sitten kolmannelle. Kissa kurkki häntä viidenneltä oksalta.

Hilirimpsis katsoi alas. Hui!

Hän kietoi kätensä puunrungon ympärille ja hytisi.

”Älä vain hyppää alas”, naapurin pappa huusi.

KAUHEAA!

Samassa kuningas ja kuningatar palasivat lenkiltä.

”Odota siinä, minä haen tikkaat”, kuningas rauhoitteli.

Ja Hilirimpsis odotti kuin odottikin ihan hurjasti täristen. Kuningas auttoi hänet alas. Kissa kipitti perässä ja katosi hiiren perään.

”Saanko minä nyt sen tikkarin?” Hilirimpsis kysyi.

”Minkä ihmeen tikkarin?” kuningatar hämmästy.

”Sen, jonka kuningas lupasi hakea!” Hilirimpsis huudahti.

Kuningas nauroi ja suukotti Hilirimpsiksen oikeaa korvaa. Sit-
ten vasenta. Kuului plops ja naks.

”Nyt lähdetään uimahalliin”, kuningas sanoi.

Hilirimpsis kuuli ihan oikein!

Ei huimatalliin. Ei romuralliin. Ei lumivalliin. Vaan uimahalliin!

Hilirimpsis etsi uimapukunsa ja kellukkeensa ja oli hetkessä
valmis.

Mutta lammen jäällä pötkötti yksi ryppyinen nakki, kunnes
läheisestä kuusesta lehahti jäälle närhi, joka nokkaisi nakin ja
nauraa rätkätti päälle.